

Wilhelmus van Nassouwe

tekst: Marnix van St. Aldegonde (1540 - 1598)

melodie: oude wijs

1. Wil - hel - mus van _ Nas - sou - we ben ik van Duit - sen bloed, het
6. Mijn schild en - de _ be - trou - wen zijt gij o God mijn Heer; op

va - der - land _ ge - trou - we blijf ik tot in _ de dood: een _
U zo wil _ ik _ bou - wen, ver - laat mij nim - mer meer; dat _

prin - se van O - ran - je ben ik vrij on - ver - veerd, de
ik toch vroom mag blij - ven uw die - naar t' al - ler stond, de

ko - ning van His - pan - je heb ik al - tijd ge - eerd.
ty - ran - nie ver - drij - ven, die mij mijn hart door - wondt.

2. In Godes vrees te leven
Heb ik altijd getracht.
Daarom ben ik verdreven
Om land, om luid gebracht;
Maar God zal mij regeren
als een goed instrument,
Dat ik zal wederkeren
In mijnen regiment

3. Lijdt U, mijn onderzaten,
die oprecht zijt van aard,
God zal u niet verlaten,
Al zijt gij nu bezwaard:
Die vroom begeert te leven,
Bidt God, nacht ende dag,
Dat hij mij kracht wil geven,
Dat ik U helpen mag.

10. Niet doet mij meer erbarmen
In mijnen wederspoed,
Dan dat men ziet verarmen
Des konings land en goed;
Dat U de Spanjaards krenken,
O edel Neerland zoet,
Als ik daar aan gedenke,
Mijn edel hart dat bloedt.

11. Als een prins opgezeten,
Met mijn heir kracht
Van de tyran vermeten
Heb ik de slag verwacht;
Die, bij Maastricht begraven,
Bevreesde mijn geweld
Mijn ruiters zag men draven
Zeer moedig door dat veld.

4. Lijf en goed al te samen,
 Heb ik U niet verschoond,
 Mijn broeders hoog van namen,
 Hebben 't U ook verтоond;
 Graaf Adolf is gebleven
 In Friesland in de slag,
 Zijn ziel in 't eeuwig leven
 Verwacht de jongste dag.
5. Edel en hoog geboren,
 Van keizerlijken stam,
 Een vorst des rijks verkoren,
 Als een vroom christen man,
 voor Godes woord geprezen
 Heb ik vrij onversaagd,
 Als een held zonder vrezen,
 Mijn edel bloed gewaagd.
7. Van al die mij bezwaren,
 En mijn vervolgers zijn,
 Mijn God wil toch bewaren
 De trouwe dienaar dijn;
 Dat zij mij niet verrassen,
 In hare boze moed,
 Haar handen niet en wassen
 In mijn onschuldig bloed.
8. Als David moeste vluchten,
 voor Saul de tyran,
 Zo heb ik moeten zuchten
 Met menig edelman.
 Maar God heeft hem vergeven,
 Verlost uit aller nood,
 Een koninkrijk gegeven
 In Israël, zeer groot.
9. Na 't suer zal ik ontvangen,
 Van God mijn Heer dat zoet,
 Daar na zo doet verlangen,
 Mijn vorstelijk gemoed;
 Dat is, dat ik mag sterven
 met eren in dat veld,
 Een eeuwig rijk verwerven
 Als een getrouwen held.
12. Zo het de wil des Heren
 Op die tijd had geweest,
 Had ik geern willen keren
 Van U dit zwaar tempeest;
 Maar de Heer van hierboven,
 Die alle ding regeert,
 Die men altijd moet loven,
 En heeft niet begeerd.
13. Zeer prinslijk was gedreven
 Mijn prinselijk gemoed;
 Standvastlijk is gebleven
 Mijn hert in tegenspoed;
 De Heer heb ik gebeden,
 Van mijner herten grond,
 Dat Hij mijn zaak wil reden,
 Mijn onschuld doen bekend.
14. Oorlof mijn arme schapen,
 Die zijt in groten nood,
 U herder zal niet slapen
 Al zijt gij nu verstrooid;
 Tot God wilt u begeven,
 Zijn heilzaam woord neemt aan,
 Als vrome christen leven,
 't Zal hier haast zijn gedaan.
15. Voor God wil ik belijden,
 En van zijn grote macht,
 Dat ik tot gene tijden
 De koning heb geacht,
 Dan dat ik God de Here
 De hoogste Majesteit
 Heb moeten obediëren
 In de gerechtigheid.